

на сичкий таборъ. Тука нѣма нѣкоя наука, дѣто се испитва казакъ; но тѣ зехъ да личатъ между другитѣ млади съ юначеството си и съ това, че имъ се сичко подаване. Въ бѣлегъ ли право да ударятъ, презъ Днепръ ли да преплуватъ срѣшто теченето, идѣше имъ отъ рѣки — а за таково нѣшто казацитѣ нѣкой новъ приимахъ го въ средата си съ тържество.

А старий Тарасъ имъ готвѣше друга работа. Нему се не ревнѣше такъвъ празень животъ: здрава работа искаше той. Той сѣ мислѣше, какъ да дигне сичката Сѣчъ на нѣкоя голѣма работа, та да може рицаръ да се порастроши, както трѣба; най-послѣ единъ день дохожда при войводата и му казва право: „Какво войводо? време е и да се позабаватъ малко запорожцитѣ.“

„Нѣма дѣка да се забавятъ,“ рече войводата, като извади изъ устата си малко чибуче и плювнѣхъ на страна.

„Какъ да нѣма? може да се иде срѣшто турчатъ или татарштината.“

„Не бива ни срѣшто турчатъ, ни срѣшто татарштината,“ каже войводата и зе си пакъ полека въ устата чибучето.

„Какъ да не бива?“

„Така; ние сме обѣщале на султана миръ.“

„Че той не ли е невѣренъ? и Богъ и Светото Писание заповѣда да биємъ невѣрнитѣ.“

„Право нѣмаме. Да не бѣхме се заклѣле въ вѣрата си, то може и да биваше; а сега не, не бива.“

„Какъ да не бива? Какъ ти казвашъ: право нѣмаме? Ето ги у мене двоица синове, и двоицата млади момчета. Ни единътъ, ни другий оште ни веднѣжъ не сѣ ходиле на война, а ти казвашъ право нѣмаме; а ти казвашъ: не бива да ходятъ запорожцитѣ.“

„Е, то така не бива.“ —

„Ха, та ти искашъ да гине по-врага казашкага сила, да умре човѣкъ, като едно куче, безъ нѣкое добро дѣло, и да не принесе ни на отечеството, ни на сичкото християнство никаква полза? Че зашто живѣемъ, за кой дяволъ живѣемъ? кажи ми ти това. Ти си човѣкъ уменъ, тебе сѣ за това войвода и избрале; развѣштѣй ми, зашто живѣемъ?“

Войводата не отговори на това питане. Той бѣ бикоглавъ казакъ. Помисля малко и рече: „А война сѣ нѣма да бѣде.“